

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

20 март 1985 година*

По дело 41-83

Италианската република, за която се явява г-н Arnaldo Squillante, началник на дипломатическия правен отдел, в качеството на представител, подпомаган от г-н Giorgio Azzariti, avvocato dello stato, със съдебен адрес в Люксембург, в италианското посолство,

ищец,

срещу

Комисията на Европейските общности, за който се явява нейният юридически съветник, г-н Giuliano Marengo, в качеството на представител, със съдебен адрес при г-н Georgios Kremlis, член на нейната правна служба, сграда Jean Monnet, Kirchberg, Люксембург,

ответник,

подпомаган в своето становище от

Обединеното кралство, за която се явява г-жа G. Dagoglou от Treasury Solicitor's Department Queen Anne's Gate Chambers, Лондон, със съдебен адрес в Люксембург при г-н J. D. Howes, в качеството на представител на правителството на Обединеното кралство, с/о Посолство на Великобритания, 28, Boulevard Royal,

встъпила страна,

с предмет иск за отмяна на Решение № 82/861 на Комисията от 10 декември 1982 г., прието по отношение на British Telecommunications, на основание член 86 от Договора за ЕИО (ОВ L 360, стр. 36).

СЪДЪТ,

в състав: г-н Mackenzie Stuart, председател, г-н G. Bosco, г-н O. Due, г-н С. Kakouris, председатели на състав, г-н Т. Koopmans, г-н U. Everling, г-н К. Bahlmann, г-н Y. Galmot, г-н R. Joliet, съдии,

генерален адвокат: г-н M. Darmon,

секретар: г-н Н. А. Rühl, главен администратор,

*

постанови настоящото

---

* Език на производството: италиански.

* След като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 16 януари 1985 г.

Решение

1. Чрез искова молба, подадена в секретариата на Съда на 15 март 1983 г., Италианската република е подала иск на основание член 173, алинея 2 от Договора за отмяна на Решение № 82/861 на Комисията от 10 декември 1982 г. прието по отношение на British Telecommunications на основание член 86 от Договора за ЕИО (ОВ L 360, стр. 36).

2. British Telecommunications, публичноправно дружество, създадено съгласно British Telecommunications Act от 1981 г., е наследник от 01 октомври 1981 г. на United Kingdom Post Office, създадено съгласно Post Office Act от 1969 г. И двете от настоящите национални предприятия са наричани оттук-нататък ВТ. Като притежател на установения от закона монопол по работата на системите за телекомуникации на Обединеното кралство, ВТ има задължението, *inter alia*, да предоставя телексни и телефонни услуги. Съгласно Post Office Act и British Telecommunications Act, ВТ упражнява нормотворчески правомощия по отношение на телекомуникационните услуги в Обединеното кралство, на които то установява таксите и условията посредством разпоредби (schemes); те се публикуват в „London, Edinburgh and Belfast gazettes”.

3. Освен това ВТ има международен статут на признат частен оператор със седалище в един от постоянните органи на МСД (Международния съюз по далекосъобщения), създаден от МКД (Международна конвенция за далекосъобщения), подписана на 2 октомври 1947 г. в Atlantic City (Сборник с Резолуции на Обединените нации, № 2616, стр. 188), прегледана за последен път на 25 октомври 1973 г. в Malaga-Torremolinos. Всички държави-членки на ЕИО са страни по МКД. Като частен оператор, признат като такъв в Обединеното кралство, ВТ участва в работата на МККТТ (Международния консултативен комитет по телеграфия и телефония) заедно с националните администрации на всички подписали се в МСД, които имат седалище по право.

4. МККТТ дава препоръки по въпросите за експлоатацията и тарифите относно телефонията и телеграфията, приети въз основа на разпоредбите на самата МКД и регламентите за телефония и телеграфия (Заклучителни актове на Световната административна конференция по телеграфия и телефония, организирана от МСД в Женева през 1973 г.). Тези регламенти допълват правилата, установени от тази конференция съгласно член 82 от нея, и определят ползването на телекомуникациите.

5. Съгласно член 6, параграф 3 от регламентите за телеграфия от 11 април 1973 г.:

„Администрациите или признатите частни оператори поемат ангажимента да преустановят в своите офиси приемането, предаването и доставянето на телеграми, адресирани до телеграфни агенции за изпращане на съобщения и до други организации, създадени за изпращане на телеграми от трети лица, с цел да бъде избегнато пълното заплащане на таксите, дължими за цялото разстояние.”

6. На тази основа и съгласно тази разпоредба МККТТ е приел през октомври 1976 г. Препоръка F-60, чиито параграф 3.5.2 съдържа следните разпоредби:

„Администрациите или признатите частни оператори трябва да отказват предоставянето на телексни услуги на телеграфни агенции за изпращане, за които е известно, че са основани за изпращане или получаване на телеграми, предназначени да бъдат изпращани по телеграф, с цел избягване на целите такси, дължими за цялото разстояние.”

7. Като се позовава на тези разпоредби, ВТ е започнало кампания срещу развитието на територията на Обединеното кралство на частни агенции за изпращане на съобщения, които предлагат на обществото нова услуга, която се състои в получаване и предаването за сметка на трети лица на голям обем съобщения на значително по-ниски цени от тези, които се вземат по тарифите за традиционното използване на телекомуникационни линии и системи.

8. Като използва нормотворчески правомощия, които са му признати според закона, ВТ е приел първоначално Наредби Т7/1975 и Т1/1976. Макар и тези наредби да предоставят на абонатите свобода да ползват собствените си инсталации за изпращане или получаване на съобщения за сметка на трети лица, те все пак предвиждат в член 43, параграф 2, буква б, точка iii) и в член 70, параграф 2, буква б, точка iii), че когато абонат изпраща съобщение по телекс, което идва от и е предназначено да бъде доставено в чужда страна, не може да се прилага таблицата за таксуване, което би позволило на автора на съобщението да го изпрати на по-ниска сума, отколкото ако го е изпратил директно. Въпреки това страните се съгласяват като установяват, че ВТ действително никога не е прилагал тези разпоредби.

9. ВТ впоследствие е допълнило тези наредби, като е приело Наредба Т1/1978, която влиза в сила на 21 януари 1978 г. и съдържа в член 44, параграф 2, буква а и в член 70, параграф 2, буква б, забрана за агенциите за изпращане да предоставят международни услуги на своите клиенти:

а) съобщения под формата на данни се изпращат или получават по международен телефон, и се превръщат в далекосъобщения под формата на телекси, факсимилета, в писмена форма или във всякаква друга визуална форма;

б) телексни съобщения преминават транзитно през места, разположени извън Обединеното кралство или остров Ман;

в) телексни съобщения се изпращат или получават посредством други агенции за изпращане на съобщения.

Упоменатите по-горе разпоредби на Наредба Т1/1978 са изцяло включени в нова наредба от 1981 г., която отменя и заменя всички предходни наредби.

10. С Решение 82/861 от 10 декември 1982 г. Комисията обявява, че упоменатите по-горе наредби представляват нарушения на член 86 от Договора, и задължават ВТ да сложи край в рамките на два месеца от нотифицирането на решението, при положение че констатираните нарушения все още продължават да се извършват.

11. В мотивите за своето решение Комисията твърди, че ограниченията, наложени от ВТ и санкциите, които могат да бъдат претърпени от тяхното нарушаване, а именно чрез прекъсване или изключването на предоставеното устройство, предпазват агенциите за изпращане на съобщения да предоставят

някои услуги, в ущърб на своите клиенти, които са се установили в други държави-членки, като поставят ползването на телефонните и телексните апаратури под задължения, които не са свързани с предоставянето на телефонни или телексни услуги, и поставят тези агенции в неблагоприятно конкурентно положение по отношение на националните органи и агенции на другите държави-членки, които не са подчинени на същите правила.

12. Въпреки констатираните нарушения, Комисията все пак е счела, че като се имат предвид особените обстоятелства по делото, свързани, по-специално, със спазването на международните ангажменти и с обстоятелството, че ВТ не е санкционирало нарушаването на въпросните ограничения чрез изключване на апаратурата на агенциите за изпращане на съобщения, не би трябвало да бъде налагана никаква глоба на ВТ.

13. В подкрепа на своя иск за отмяна на упоменатото по-горе решение на Комисията, Италианската република на първо място отрича спорните наредби да бъдат законосъобразно оценени по отношение на член 86 от Договора. В тази връзка ищецът изтъква, че от една страна нормотворческата дейност на една организация, ръководена от публичното право не би могла да бъде считана като дейност на предприятие за целите на член 86 и, че от друга страна поради законния монопол, с който тя разполага, член 222 от Договора не позволява прилагането на правилата на Общността относно конкуренцията на ВТ.

14. На второ място Италианската република твърди, че спорните наредби могат да бъдат законосъобразно считани като противоречащи на член 86 от Договора, при положение че от една страна те целят да отвърнат на нелоялните практики на частните агенции за изпращане; на второ място правилата на Общността относно конкуренцията могат да бъдат прилагани само в определени граници към ВТ като публично предприятие за целите на член 90, алинея 2 от Договора; и на последно място разпоредбите на МКД, упоменати по-горе изискват от ВТ да приеме спорните мерки.

15. На последно място Италианската република твърди, че спорното решение не е достатъчно мотивирано.

I – Относно аргументите, които имат за цел да оспорят възможността за оценка съгласно член 86 от Договора на наредбите, приети от ВТ

1. Приложимост на правилата на Общността относно конкуренцията предвид дейността, обхваната от спорното решение

16. Италианската република изтъква, че член 86 от Договора се прилага единствено за дейността на предприятие, упражнявана посредством формите на частното право, а не към нормотворческата дейност, упражнявана на основата на законодателен текст от публичен орган, управляван съгласно определени от държавната институция условия. Доколкото спорното решение е насочено не толкова към поведението на ВТ като орган за управление на апаратурата или доставчик на телекомуникационни услуги на потребителите, а нормотворческата дейност, която то упражнява по силата на Post Office Act от 1969 г. и на British Telecommunications Act от 1981 г., ищецът счита, че Комисията е приложила неправилно член 86. Спорната нормотворческата дейност би могла евентуално

да доведе единствено до действие, насочено срещу Обединеното кралство на основание членове 90 или 169 от Договора.

17. Комисията, подкрепена в своите заключения и доводи от Обединеното кралство, изтъква, че предоставянето на телекомуникационни услуги е икономическа дейност. Ако британското законодателство е предоставило на ВТ правомощие да използва наредбата, това е направено единствено с цел да се фиксират таксите и условията, на които се предлагат телекомуникационните услуги. Следователно въпросните наредби изпълняват същата функция, както договорните клаузи, и те са били свободно приети от ВТ по силата на неговите законни правомощия, без никаква намеса на орган на Обединеното кралство. Дори ако се предположи, че отговорността на Обединеното кралство може да бъде ангажирана в настоящия случай, това обстоятелство най-много може да има като ефект намаляване на отговорността на предприятието с оглед размера на глобата, но не може да изключи прилагането спрямо него на правилата на Общността относно конкуренцията.

18. Необходимо е да се отбележи на първо място, че въпреки статута си на национално предприятие ищецът не оспорва факта, че дейността, с която ВТ управлява обществената телекомуникационна апаратура и ги предоставя на разположение на потребителите срещу заплащане на такса, представлява икономическа дейност, подчинена на изискванията на член 86 от Договора.

19. Необходимо е да се отбележи на второ място, че по силата на член 28 от Post Office Act от 1969 г., и на член 21 от British Telecommunications Act от 1981 г., предоставените правомощия на ВТ да приема наредби се оказват строго ограничени единствено до разпоредбите, които целят определянето на тарифите и другите начини и условия за предоставяне на услугите на потребителите от страна на ВТ. Като се има предвид смисъла на тези разпоредби, е необходимо освен това да се признае, че британският законодател по никакъв начин не е определил предварително съдържанието на въпросните наредби, което се определя свободно от ВТ.

20. При тези условия посочените от спорното решение наредби трябва да бъдат разглеждани като съставна част от икономическата дейност на ВТ. Следователно доводът, който се основава на факта, че Комисията няма правомощия да прецени тяхното съответствие с разпоредбите на член 86 от Договора, следва да бъде отхвърлен.

2. Приложимост на правилата на Общността относно конкуренцията с оглед притежаването от ВТ монополно положение

21. Ищецът изтъква, че на основание член 222 от Договора, по силата на който Договорът „не засяга по никакъв начин режима на собственост в държавите-членки”, държавите-членки са свободни да определят в рамките на своите национални системи дейностите, които са запазени за обществения сектор, и да създават национални монополи. Така че ВТ има право да запази своя монопол като възпрепятства дейността на частните агенции, които желаят да предоставят услуги в областта на този монопол. Следователно като осъжда приетите в това отношение наредби от ВТ в несъвместимост с член 86, Комисията нарушава член 222 от Договора.

22. От делото става ясно, че ако ВТ разполага със законен монопол да управлява, при спазване на определени изключения, телекомуникационните мрежи и да ги предоставя на разположение на потребителите, то не разполага с монопол относно доставката на допълнителни услуги, като например услугата по изпращане на съобщения за сметка на трети лица. При всички положения е необходимо да се отбележи, че приетите от ВТ наредби нямат за цел да премахнат частните агенции, които са създадени в нарушение на неговия монопол, а се стремят единствено да променят условията, при които тези агенции упражняват своята дейност. Така че е необходимо да се приеме, че член 222 от Договора не създава пречки пред Комисията да прецени съответствието на въпросните наредби с разпоредбите на член 86 от Договора.

23. Така че доводът, свързан с нарушаването на член 222 от Договора, следва да бъде отхвърлен.

II – Относно доводите, които имат за цел да установят, че приетите наредби от ВТ не противоречат на член 86 от Договора

1. Приетите от ВТ наредби са съответствали на необходимостта да се избегне неправомерно използване на телекомуникационните съоръжения от частните агенции за изпращане на съобщения

24. Италианската република заявява, както в своите прения, така и по време на устното представяне на становищата пред Съда, че частните агенции за изпращане на съобщения, установени на територията на Обединеното кралство, са използвали неправомерно обществената далекосъобщителна мрежа. Това неправомерно използване на първо място се състои в неправилното използване на „мрежите от точка до точка”, тоест на обществените мрежи, отдадени под наем на частни лица за тяхно изключително ползване, на фиксирана тарифа, при която обикновено се взема под внимание количеството на обикновено предаваните съобщения от тази категория потребители. Като предават по такива мрежи съобщения за сметка на трети лица, въпросните агенции избягват прилагането към тях на нормалните условия на прилагане на тарифа. Тези агенции също така злоупотребяват с обществената мрежа като използват специални апаратури, които позволяват благодарение на компютърната техника изпращането на голям брой съобщения в много кратък период от време. Такива практики причиняват още по-голяма вреда на правилното функциониране на международната система за телекомуникации, като се има предвид, че те се извършват по линиите, по които трафикът е най-интензивен. Така че ВТ може, без да пренебрегва член 86 от Договора, да вземе необходимите мерки, за да сложи край на подобни незаконосъобразни дейности.

25. Комисията и Обединеното кралство отричат, че агенциите за изпращане използват „мрежите от точка до точка”. Фактът, че тези агенции използват нови технически методи и въвеждат минимална конкуренция в международния телекомуникационен трафик, сам по себе си не би могъл да представлява злоупотреба.

26. В тази връзка е достатъчно да се отбележи, че нито документите по делото, нито представените устни аргументи пред Съда не са потвърдили, че установените във Обединеното кралство частни агенции за изпращане на съобщения са използвали неправомерно обществените далекосъобщителни

мрежи. От една страна не е установено, че тези агенции използват „мрежи от точка до точка” с цел да изпращат съобщения за сметка на трети лица. От друга страна прибягването до технология от нов тип, която позволява ускорено изпращане на съобщения, представлява технически напредък, който съответства на обществения интерес, който сам по себе си не би могъл да представлява злоупотреба. Впрочем Италианската република не поддържа становището, че агенциите за изпращане на съобщения са се опитвали да избегнат заплащането на таксите, които съответстват на ефективното времетраене на ползването от тяхна страна на публичната мрежа.

27. При тези условия доводът, че спорните наредби са били оправдани поради предполагаемите злоупотреби от страна на частните агенции за изпращане на съобщения, трябва да бъде отхвърлен.

2. Приетите от ВТ мерки влизат в рамките на изключенията от правилата на конкуренция, които се съдържат в член 90, параграф 2 от Договора, допустими в полза на предприятията, които управляват услуги от общ икономически интерес.

28. Според ищеца Комисията е пренебрегнала разпоредбите на Договора, тъй като е приела, че член 90, параграф 2 не се прилага в настоящия случай.

29. Преди да се разгледа същността на този довод, трябва да се отбележи, че Комисията заявява, че изпитва съмнения относно възможността ищецът да се позове на този аргумент. Член 90, параграф 2 от Договора, който има за цел да гарантира задачите, които една държава-членка счита за уместно да повери на определена организация, предполага сблъсък на противоположни интереси, който включва факти и преценки, които засягат засегнатата държава, от които обаче не се интересуват другите държави-членки, тъй като те не отговорят за тях и следователно нямат интерес да ги защитават.

30. Необходимо е да се напомни в това отношение, че на основание член 173, алинея 1 от Договора, държавите-членки могат да подават иск срещу всеки акт на Комисията, който може да бъде под формата на регламент или на индивидуално решение и, по-специално, да се позовават на нарушаването на независимо коя разпоредба от Договора в подкрепа на техните искове. Освен това трябва да се отбележи, че задачата по прилагането на член 90, параграф 2 от Договора не е оставена на държавата-членка, която е възложила на дадено предприятие управлението на услугите от общ икономически интерес. Член 90, параграф 3 в действителност поверява на Комисията, под контрола на Съда, упражняването на контрол в тази област. При това положение текстът на член 90, параграф 2 от Договора не би могъл да се изключи от разпоредбите, чието нарушаване може да бъде посочено от всяка държава-членка като аргумент в подкрепа на иск за отмяна.

31. Според Италианската република Комисията възпрепятства изпълнението на възложената на ВТ задача като заявява, че приетите от него наредби противоречат на правото на Общността.

32. Ищецът изтъква в това отношение своя първи аргумент, според който дейността на частните агенции за изпращане на съобщения причиняват

икономически щети на обществената служба за телекомуникации на Обединеното кралство.

33. Необходимо е да се отбележи, че ако скоростта на изпращане на съобщения, постигната благодарение на развитието на технологиите, води без съмнение до спадане на приходите на ВТ, съществуването на частните агенции за изпращане на съобщения във Обединеното кралство привлича към обществената мрежа на Обединеното кралство, както това се отбелязва от самия ищец, определен обем международни съобщения и свързаните с тях приходи. Италианската република по никакъв начин не е установила, че общият баланс от дейностите на тези агенции във Обединеното кралство е отрицателен за ВТ и че отхвърлянето на спорните наредби от страна на Комисията би застраши от икономическа гледна точка изпълнението на поверената на ВТ специална задача.

34. Италианската република привежда втори довод, който се основава на необходимостта от международно сътрудничество, въведено от МСД, с цел да се осигури безпроблемното предоставяне на международни телекомуникационни услуги и да се отговори на законното очакване на другите национални администрации за спазване на действащите международни правила, които целят да възпрепятстват дейността на частните агенции за изпращане на съобщения. Като възпрепятства ВТ да отговори напълно на изискванията на това международно сътрудничество, спорното решение би рискувало да застраши изпълнението на специалната задача, възложена на това национално предприятие.

35. Всъщност този довод поставя въпроса дали МКД или произтичащите от нея правни актове налагат или не на ВТ предприемането на въпросните спорни мерки. Точно този въпрос е свързан с третия довод на Италианската република, който цели да докаже, че в конкретния случай от ВТ не се е изисквало да спазва правилата на Общността относно конкуренцията и следователно той трябва да бъде разгледан по-долу.

3. МКД и произтичащите от нея правни актове са наложили на ВТ да възпрепятства дейността на частните агенции за изпращане на съобщения, които функционират във Обединеното кралство като ВТ и постъпило точно по този начин.

36. Италианската република изтъква, че Комисията е пренебрегнала разпоредбите на член 234 от Договора. Тази разпоредба всъщност разрешава евентуалния конфликт между разпоредбите на правото на Общността и нормите на международното право, които са го предхождали във времето, в смисъл че върховенство имат разпоредбите на международното право пред разпоредбите на правото на Общността. Обаче според ищеца разпоредбите на МКД и нейните административни актове са забранявали винаги на националните администрации да позволяват отклоняване на международния трафик на телеграфни или телефонни съобщения, когато това е предизвикано от частните агенции за изпращане, с цел тези видове кореспонденция да бъдат освободени от пълното заплащане на таксите, дължими за цялото изминато разстояние. На основание на разпоредбите на член 6-3 от Регламент за телеграфия от 1973 г. от една страна, и на Препоръка F-60 от МККТГ от друга страна, ВТ е било длъжно да прилага отхвърлените от Комисията наредби.

37. Комисията и Обединеното кралство изтъкват, че въпросните разпоредби имат за цел да прекратят явлениято, което се състои в освобождаване на кореспонденцията от пълното заплащане на таксите, дължими за цялото изминато разстояние, а не да забраняват транзитното преминаване на съобщения през трета страна единствено поради факта, че по този начин съобщенията се таксуват с по-ниска такса. Следователно те не биха могли да оправдаят приетите от ВТ наредби.

38. Комисията изтъква освен това, че член 234 от Договора не би могъл да се прилага, тъй като МКД е била ревизирана в Malaga-Torremolinos на 25 октомври 1973 г., тоест след датата на присъединяването на Обединеното кралство към Общността. Представените от ищеца доводи относно сходството с разпоредбите в сила преди тази дата са без значение, тъй като по време на всяка процедура по ревизиране държавите-членки на МКД се освобождават от досегашните си задължения по нея и поемат нов ангажимент. Ако въпреки това се предположи, че съществуват международни правила, които предхождат Договора за ЕИО, и които налагат на ВТ да провежда спорната практика, то член 234 не би отхвърлил забраната на член 86 от Договора само при положение, че спазването на тази последна разпоредба би попречило на дадена държава-членка да изпълнява своите задължения по отношение на страни не членки.

39. Обединеното кралство, което заявява, че не споделя позицията на Комисията относно ревизирането, извършвано след приемането на дадена държава-членка в Общността, на международен договор, сключен преди Договора за ЕИО, изтъква от своя страна, че съгласно Решение на Съда от 27 февруари 1962 г. (Италия срещу Комисията, 10/61, Recueil, стр. 1), държавите-членки на основание член 234 от Договора се отказват от всички права, които произтичат от предхождащ по време договор, които противоречат на правилата на Общността. При положение, че ВТ не е извършило никакво разграничаване между международните задължения на Обединеното кралство и задълженията Ж в рамките на Общността, и ако поради това тя не е ограничила последствията от своите наредби по отношение на дейността на агенциите за изпращане на съобщения, които засягат неблагоприятно дейности от подобен вид в страни не членки, въпросните наредби наистина биха представлявали нарушение на член 86 от Договора.

40. Без да бъде необходимо да се произнася по въпроса дали упоменатите по-горе разпоредби на член 6-3 от Регламент за телеграфия от 1973 г. или на Препоръка F-60 от МККТТ имат или не задължителен характер по отношение на ВТ, е достатъчно да се отбележи, че упоменатите по-горе разпоредби имат различен предмет и съдържание от това на наредбите на ВТ, които Комисията е отхвърлила.

41. В действителност от самите им текстове става ясно, че член 6-3 от Регламент за телеграфия, както и Препоръка F-60 от МККТТ имат за цел единствено да възпрепятстват дейността на агенциите за изпращане на съобщения „които са създадени” или „за които е известно, че са организирани” с цел освобождаване на кореспонденцията от пълното заплащане на дължимите такси за цялото изминато разстояние. Следователно предвидените мерки в тези разпоредби могат да се отнасят само до агенциите, които като използват неправомерни методи, се опитват да избегнат пълното заплащане на дължимите такси за някои съобщения.

42. При положение, че дадена държава-членка или признат частен оператор, на който една държава-членка е предоставила управлението на далекосъобщителните услуги, приеме да извършва правомерни дейности по предаване по смисъла определен по-горе, които следователно не са забранени от упоменатите по-горе разпоредби, не би могло да става въпрос за нарушаване от страна на заинтересованите държави на поетите международни ангажменти.

43. От гореизложените съображения следва, че наредбите на ВТ са имали предмет, различен от предмета на упоменатите по-горе разпоредби от Регламента за телеграфия и от препоръката от МККТТ, и се отнасят до частните агенции за изпращане на съобщения, чиито дейности нямат неправомерен характер.

44. При тези условия доводът, че МКД и произтичащите от нея правни актове са задължавали ВТ да приеме спорните наредби, следва при всички положения да бъде отхвърлен.

III – Относно доводът, свързан с недостатъчната мотиви за спорното решение

45. Италианската република изтъква, че изискването за мотивиране на решенията, което се съдържа в член 190 от Договора, е било нарушено, тъй като Комисията не е посочила причините поради които тя е счела, че:

– законният монопол на ВТ влиза в противоречие с правото на Общността;

– упражняването на нормотворческото правомощие може да отговаря на икономическа дейност;

– правилата на Общността относно конкуренцията се прилагат с предимство пред приетите преди това международни правила.

46. На първо място е необходимо да се напомни, че според установената практика на Съда доводите за дадено решение, които водят до възникване на щети за определено лице, трябва да позволява на Съда да упражнява своя контрол върху законността и да предоставя на заинтересованата страна необходимите сведения, от които да става ясно дали решението е обосновано или не. Изискването за обосноваване трябва да бъде преценено в зависимост от обстоятелствата по настоящото дело, по-специално, от съдържанието на акта, от вида на посочените мотиви и от интереса, който получателите на решението или други лица, засегнати пряко и индивидуално от акта по смисъла на член 173, алинея 2 от Договора, могат да имат от получаването на обясненията.

47. Следва да се отбележи също така, че спорното решение по никакъв начин не оспорва съвместимостта на законния монопол на ВТ с правото на Общността. Следователно Комисията не е била длъжна да представя основания по тази точка.

48. На последно място що се отнася до другите две оспорвани от Италианската република точки, от доводите на спорното решение става ясно, че Комисията е посочила първоначално, че ВТ, което е публичноправно дружество, е икономически субект, който упражнява дейности с икономически характер и

като такава представлява предприятие по смисъла на член 86 от Договора. Освен това Комисията отбелязва, че ако тя приеме доводът на ВТ, според който международното сътрудничество и спазването на международните ангажменти са основните елементи за ефикасното предоставяне на международни комуникационни услуги, такова сътрудничество все пак не би могло да стигне дотам, че да позволи нарушаване на правилата от Договора относно конкуренцията.

49. Този довод отговаря на изискванията на член 190 от Договора, като позволява на Съда да упражнява контрол, а на заинтересованите лица да изложат по ефикасен начин становищата си относно точността и съответствието на посочените факти и обстоятелства.

50. При тези обстоятелства доводът, свързан с недостатъчните основания, следва да бъде отхвърлен.

51. От изложеното по-горе следва, че искът на Италианската република трябва да бъде отхвърлен.

По съдебните разноски

52. По силата на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски. Тъй като Италианската република е загубила делото, тя следва да бъде осъдена да заплати съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът реши:

1) Искът се отхвърля.

2) Разноските трябва да се поемат от Италианската република.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 20 март 1985 година.

Подписи